

LIECĪBA

1 Brāli Don, paldies tev. Tas ir tāds negaidīts pārsteigums. [Kāds saka: “Patīkams.”-Tulk.] Nu, tas ir... [“Āmen.”] Paldies, lai kurš arī to pateica. [“Tas biju es.”] Liels paldies.

2 Es biju gandarīts no tām dziesmām. Ak, kā man patīk tās klausīties! Jūs zināt, ka man patīk laba dziedāšana, un lielu daļu no tās es dzirdu, kad atbraucu uz šejieni. Parasti es ne... Kad es atbraucu, novadu dziedināšanas dievkalpojumu vai vēl kaut ko, tad man ir jāatrodas vienatnē, un puisī tad ieraksta tās magnetafona lentas. Un pēc tam, kad es atbraucu mājās vai arī man kabinetā ir jāizdara kaut kāds darbs, tad es apsēžos un atkal un atkal klausos tās lentas. Un klausos visu, kas bija pateikts.

3 Un es priecājos redzēt šajā rītā šeit brāli Gerholtceru, vecu Evaņģēlija draugu; vēl pirms daudziem gadiem viņš jau bija tajā pašā darbā, lūgdams par slimajiem varbūt vēl daudzus gadus, pirms es vispār uzzināju par aizlūgšanu par slimajiem. Un, lūk, šeit ir arī citi vīri, tuvi draugi. Vakar vakarā es redzēju šeit lielu grupu no turienes dievnama, no Džefersonvilas. Tā ka mēs ļoti priecājamies.

4 Un es satiku brāli Jangu Braunu. Es pateicu... Brālis Džeks pateica, ka viņa vārds ir Jangs [Jauns –Tulk.], un tas viņam piestāv. Kad viņš pateica man, ka viņš ir sešdesmit un vēl mazliet gadus vecs, es teju nespēju tam noticēt. Viņš it nemaz nav izmainījies, kopš tās pirmās reizes šeit Šrivportā. Tā tas ir, vienkārši izskatās tieši tāpat.

5 Nu, Dievs ir labs pret mums. Un man...man patīk tās dziesmas, kuras tika dziedātas šajā rītā, tajās...tajās ir dziļums; kaut kas reāls, kaut kas tāds...tāds nozīmīgs. Tu vari to dzert. Es teju vai nespēju noturēties, lai nesāktu skaļi kliegt, kad izdzirdēju, kā viņi sāka dziedāt to dziesmu, kaut ko par 23. psalmu. Un vēl tālāk, un tā patīkamā dziesma, kuru viņi tikko kā nodziedāja, tas trio. Tikai padomājot par...

6 Tajā ir kaut kas, ko tu jūti sevī, tavas emocijas pulsē, zinot, ka Dieva Valstība ir pavisam tuvu. Tas viss, par ko mēs esam runājuši un brīnījušies, tam teju teju ir jānotiek. Daži no mums varbūt līdz tam laikam iemīgs, taču tas nepatraucēs mūsu augšāmcelšanai, jo tas dāvā to privilēģiju atnākt ātrāk par tiem, kuri izmainīsies.

7 “Atskanēs Dieva bazūne; mirušie Kristū augšāmcelties pirmie; pēc tam mēs, kas vēl būsim palikuši dzīvi.” Vai esat ievērojuši augšāmcelšanās secību? “Tiksim aizrauti līdz ar viņiem.” Mēs satiksimies viens ar otru, pirms mēs satiksimies ar Viņu. “Tiksim augšāmcelti kopā ar viņiem...ar viņiem, lai satiktos ar To Kungu gaisā.”

8 Redziet, Viņš ir Dievs un tad, kad Viņš vēlas pielūgsmi, tieši tāda ir Viņa daba – lai Viņu pielūgtu, jo Viņš ir Dievs. Un Viņš zina, ka, ja mēs tur nokļūtu, glūnēdami ar acs kaktiņu, lai redzētu, vai tur ir tas otrs, taču tad tā nebūtu pilnīgi brīva pielūgsme. Kad mēs stāvēsim tur, un mēs zinām, ka sākumā mēs satiksimies viens ar otru un pasveicināsim viens otru, un tad stāvēsim blakus Viņam, kas to visu ir izdarījis, un dziedāsim izpirkšanas dziesmas! Kā daudzas reizes ir apgalvojis brālis Džeks: “Kad eņģeļi apstāsies ap zemi ar noliektām galvām, nesaprazdami, par ko mēs runājam.” Saprotiet, jo viņi netika izpirkti. Taču mūs bija jāizpērk. Un kā mēs kronēsim Viņu par ķēniņu Ķēniņu un kungu Kungu!

9 Es nezinu, ko lai saka. Es nebiju domājis, ka būs kaut kas jārunā; es vienkārši atbraucu šurp. Es domāju, ka šoreiz tas būs liecībai, vienkārši paliecināt. Un tā, šovakar, ja Tas Kungs gribēs, es domāju... Es apskatīju to grafiku un es...tiem dievkalpojumiem, un es domāju, ka šovakar es runāšu svētrunu par Pashā, tas ir, piedodiet, šovakar būs Pateicības dienas svētruna. Un pēc tam mēs gribam paņemt, iespējams, atlikušo nedēļu, ja Tas Kungs gribēs, lai lūgtos par slimajiem. Mēs gribam jūs sapulcināt pēc šiem nelielajiem Pateicības svētkiem, pieminot to grandiozo sanāksmi, kas reiz notika šeit Šrivportā pirms dažiem...pirms aptuveni trīs gadiem, kad jums atnāca šī

atklāsme piedalīties. Un Tas Kungs patiešām šeit svētīja tik vareni tajā sanāksmē! Un es ceru, ka Tas Kungs turpinās, un lai dvēseles šeit saņem glābšanu, līdz pēdējais vārds būs šajā Grāmatā, Dieva lielajā reģistrācijas centrā Augstībā, tie, kuri ir pieņēmuši Kristu kā Glābēju, ir piepildīti ar Viņa Garu.

10 Tagad uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Es šeit iedomājos par kādu Rakstu vietu.

11 Kungs Jēzu, mēs esam vispateicīgākie cilvēki šajā rītā, un tomēr mēs esam ierobežoti, lai spētu to izpaust. Ja mūsu sirdis spētu izpaust to, ko mēs gribam, tad mēs pat nezinām, kā mēs uzvestos. Un, protams, nav brīnums, ka Tu sacīji: “Tur nebūs pietiekami daudz vietas, lai uzņemtu tās svētības, kuras Dievs izlies pār mums.” Un mēs pateicamies par to. Un mēs tikai lūdzam, Kungs, stāvēdami ar noliektām galvām, apbrīnodami Tevi, lai Tu pieņem mūsu pateicību. Ir tik daudz visa kā, par ko mums ir jābūt pateicīgiem, un mēs nevaram to izteikt, bet mēs tikai sakām: “Lai pateicība ir Dievam!”

12 Un visvairāk par visu, par ko mēs pateicamies, ir tā lielā Dieva Dāvana šai pasaulei, kad Dievs atdeva Savu Dēlu, lai uztaisītu ceļu mūsu izpirkšanai. Mēs esam tik ļoti pateicīgi par to! Un mēs pieņemam to, un no pašas... Kungs, es atceros, ka jau no zēna gadiem tas bija tas, kam es dzīvoju. Un tagad, kad es novecoju, es zinu, ka nebūs vairs pārāk daudz saulrietu un es tikšu aizsaukts, un es došos, lai baudītu to, kam es dzīvoju. Es zinu, Kungs, ka ir daudzi tās pašas Valstības līdzpilsoņi, kuri šajā rītā arī gaida tā laika atnākšanu. Jo tieši tāpēc mēs dodamies šajā ceļojumā – lai kalpotu Viņam un lai censtos novirzīt mūsu līdzcilvēku uz Mūžīgo Dzīvību. Tā varenā stunda tuvojas. Mēs vienkārši to kaut kādā veidā sajūtam dziļi mūsos, ka tas ir tuvāk, nekā mēs varbūt spējam iedomāties.

13 Un mēs lūdzam, lai Tu svētī mūs tagad un lai Tu turpini dāvēt mums Tavas svētības, kuras Tu esi devis mums šajā rītā. Un tagad, kad mēs lasīsim fragmentu no Taviem Rakstiem, tas ir, vienu pantu vai divus, mēs lūdzam, lai varena Svētais Gars paņem šos pantus un liecību Viņa slavai. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

14 Es iedomājos par vienu vietu, man šķiet, tā ir Korintiešos, 2. Korintiešiem 9. nodaļa, 14. un 15. pants.

...lūgšanās par jums, tie ilgojas pēc jums, vērodami Dieva bagāto žēlastību, kas jūsos parādījusies.

Paldies Dievam par Viņa neizsakāmo dāvanu!

15 Pāvils šeit runā par Dieva žēlastību, kas ir jūsos, neizsakāmo Dāvanu, par Svēto Garu, kas mājo cilvēku vidū. Viņš pateicās Dievam par to, kas bija viņiem, ka Svētais Gars bija nonācis pār tiem cilvēkiem, neizsakāmā Dieva Dāvana, tik bagātīga un tīra.

16 Un tā, man...man nav kaut kā konkrēta, tik tiešām, tāpēc es nodomāju, ka es vienkārši sniegšu tādu kā nelielu liecību par savu pārdzīvojumu ar Kristu dažās pēdējās dienās. Tas bija tik godpilni!

17 Jūs visi zināt manu dzīvi. Jūs esat mani dzirdējuši, daudzi no jums. Un es nodomāju, ka pateikšu to tiem dažiem cilvēkiem no dievnama, kas atrodas šeit. Mana sanāksme dievnamā sastāv no trim valstīm, tajos rītos, kad mēs sludinām; Meksikas, Kanādas, Savienotajām Valstīm. Teju vai katrs... Reiz tur bija pārstāvēti divdesmit astoņi štati vienā nelielā svētdienas skolas kalpošanā, saprotiet, no divdesmit astoņiem štatiem. Es gribu pateikt to Dieva slavai. Ceļodams es domāju, ka... Caur lūgšanām un lūgumiem, būdami atraidīti, kādi mēs bijām, baznīcu pasaules, kā šodien tā tiek saukta, noraidīti, tas dievnams ir izaudzis par varenāko Dieva žēlastības štābu, ja salīdzina ar jebkuru man zināmo vietu pasaulē. Es nekur citur neesmu redzējis, ka Tas Kungs darītu ko tādu. Tas vienkārši nav izsakāms, ko Viņš tur dara, vienkārši pazemībā, cilvēki brauc no visurienes. Un mēs esam pateicīgi par to nelielo bāzi, kur sanāk kopā daži cilvēki no dažādām vietām valstī, lai baudītu žēlastību un izplatītu žēlastību citiem.

18 Lūk, tā vien šķiet, ka visu savu dzīvi es esmu gribējis doties uz Rietumiem. Un daudzi no jums ir lasījuši tos stāstus un klausījušies ierakstus.

19 Magnetafona lentu kalpošana ir kaut kas starptautisks, it visur. Es domāju, ka tas ir viens no veidiem, kā Dievs izplata Vēstījumu tur pagānu zemēs, tur, kur tas ir jātulko. Un Vācijā un citās vietās viņiem ir lentas, kas tiek sūtītas uz viņu sanāksmēm, kur ir simtiem un simtiem cilvēku; un viņi ieliek ausīs tādas lietišas un klausās to no lentas. Un tajā laikā, kad runāju es, tur stāv kalpotājs un ar tādu pašu izteiksmi runā citā valodā, un tas notiek simtiem cilvēku priekšā. Un simtiem tiek izglābti un dziedināti vienkārši caur šīm lentām, kas dodas pa visu pasauli. Viss ir angļiski, taču tiek tulkots uz daudzām, daudzām dažādu tautu valodām pa visu pasauli. Mēs saņemam no viņiem ziņas pa pastu.

20 Un tagad es pateikšu sekojošo, tā būs personīga liecība Dieva slavai, tam, lai nākamajos vakaros jūs saprastu, ko es gribu pateikt, ja Tas Kungs gribēs. Jūs sapratīsiet. Kā es mēģināju pateikt iepriekšējā vakarā, ka pasaule ieiet tādā stāvoklī, kad tā sabrūk politiski, sociāli, ekonomiski.

Jūs teiksiet: “Ekonomika? Naudas ir vairāk!”

21 Jā, taču no kurienes tā uzrodas? Mēs esam aizņēmušies no nodokļiem, kuri tiks iekasēti pēc četrdesmit gadiem. Tā ir sagrauta, tā ir bankrotējusi, valsts; ne tikai šī, bet tās visas. Un nav nekādas iespējas atgriezties iepriekšējā stāvoklī. Un tās ir lamatas, kas ir uztaisītas tieši tāpēc, lai šo valsti kaut kur iegrūstu. Un jums visiem ir pietiekami daudz gudrības šajā jautājumā. Nu, kam ir pasaules bagātības? Kam tās pieder? [Kāds saka: “Romai.” –Tulk.] Protams, tā tas ir. Tās pieder Romai. Un, lai kad tas notiktu, kad mēs tiksīm izputināti, šo lielo tirgotāju, tabakas, alkohola un tā tālāk vietā, kā... Būs jādabū nauda; lūk, kas mums būs jādara – vai nu jānomaina nauda, vai arī jāaizņemas nauda. Un, kad viņi to izdarīs, tas uzreiz nozīmēs pirmdzimības pārdošanu, precīzi, pilnīgi nevainojami, un tas ir tieši tas, ko par to saka Raksti.

22 Man kādreiz gribētos sameklēt kaut kādu vietu, ja Tas Kungs gribēs, kad uz skatuves parādīsies telts. Un es domāju, ka tas būs drīz, tikko kā es došos pa visu pasauli. Tuvojas manas vispasaules sanāksmes. Un man gribētos atrast vietu, kur es varētu nomitināties uz kādām sešām nedēļām un vienkārši paņemt tās lietas, un tās izskatīt, saprotiet, turp un atpakaļ, pa visiem Rakstiem.

23 Un tas vienkārši pārsteidz – redzot, kādā laikā mēs dzīvojam! Tas mani biedē, nevis tāpēc... Manā sirdī skan prieka zvaniņi, saprotot, ka Tā Kunga Atnākšana ir tik tuvu. Taču, lūk, kas mani biedē – zināt, ka tik daudzi nav sagatavoti tai stundai, kurai mēs tuvojamies. Tā ir tā sliktā daļa.

24 Cik daudzi no jums kādreiz ir dzirdējuši to stāstu par tām vāverēm, kuras toreiz parādījās? Daudzi, ak, protams, man šķiet, ka it visur. Kaut kas tāds, nedaudz līdzīgs, notika pavisam nesen. Un es biju... Jūs esat dzirdējuši stāstu par kalniem, kad nonāca...kad nesen Tas Kungs uzrakstīja tās lietas uz kalniem. Ak, mana dzīve...

25 Es neesmu sludinātājs. To zina visi. Es neesmu sludinātājs. Taču tas notiek garīgā veidā, kad vēro notiekošo un redzi, kā tas virzās, un brīdini cilvēkus par to, kam ir jānotiek. Un tas ir tikai... Es esmu tāds cilvēks. Es neko nevaru ar to izdarīt tieši tāpat, kā jūs nevarat neko izdarīt ar savu raksturu. Taču Dievs ir ielicis katru no mums tai Ķermenī, lai darītu noteiktas lietas. Un es vēroju katru vismazāko kustību, katru mērķi, katru pamudinājumu, jo visu vada...vada gars.

26 Šī draudze bija ielikta šeit kaut kādam mērķim. Aiz šīs draudzes stāv kaut kāds gars. Protams. Kāds gars ir aiz jūsu nama, aiz katras ēkas. Aiz visa ir kaut kāds gars, vadmotīvs un mērķis. Ja šī draudze ir šeit, lai paaugstinātu kaut kādu cilvēcisku sistēmu vai vēl kaut ko, tad tās vadmotīvi ir nepareizi; taču, ja tā ir ielikta šeit, lai censtos kaut ko sasniegt Dieva Valstībai, tad pamudinājums un uzdevums, tie abi ir pareizi, ja pamudinājumi ir tajā virzienā.

27 Un tā, es nodomāju, ka kopš tā laika, kad šī kalpošana un pirmā, un otrā, un trešā šīs

kalpošanas fāze... Kad es pirmoreiz atbraucu uz Šrivportu, es sacīju jums, ka Tas Kungs...jūs likāt savas rokas virsū manai rokai, un tā tas tika paziņots. Un Svētais Gars ne reizi neklūdījās, bet vienkārši pilnīgi precīzi stāstīja jums, kas ar jums nebija kārtībā. Toreiz es jums to pateicu. Tai dienā Viņš pateica man: “Pienāks laiks, kad tu zināsi apslēptos sirds noslēpumus,” nezinot, ka Vārds saka, ka tas tā būs. Es to nezināju. Taču Vārds patiešām tā saka: “Dieva Vārds atpazīst domas un sirds nodomus,” vēstule Ebrejiem 4. nodaļa.

28 Lūk, tas Vārds, saprotiet, jūs nekad nedrīkstat atstāt to Vārdu. Jums ir jāstāv precīzi ar to Vārdu tā, kā tas ir rakstīts. Nepievienojiet Tam nekādus personiskus skaidrojumus. Vienkārši runājiet To tādā veidā, kā Tas ir rakstīts. Tas ir Dieva Vārds, un tas ir Dievs. Dievs un Viņa Vārds ir viens un tas pats, vienkārši tas pats.

29 Un kā es sacīju iepriekšējā vakarā, ka katram periodam ir atvēlēta noteikta daļa no Vārda. Un nonāk noteikts svaidījums, kas projicē to Vārda daļu tam periodam. Un jūs redzat, kur mēs atrodamies šodien. Izlasiet, ko mums ir paredzēts darīt, tad jūs uzzināsiet, cik tālu mēs esam. Es redzu, ka ir palikusi tikai viena lieta – Kunga Jēzus Atnākšana jebkurā laikā, Draudzes Aizraušana, un mēs satiksimies ar Viņu gaisā. Lūk, šīm lietām ir jānotiek šajā dienā tieši tā, kā Viņš apsoliņa, ka Viņš izdarīs.

30 Un tagad ir pagājuši aptuveni pieci gadi, kopš tas pakalpoja savā laikā. Katra no tām fāzēm kalpoja savā laikā. Un Viņš dāvāja vīzijas, un daudzi no jums, kas klausās lentas un tā tālāk, zināt, ka bija jāatnāk vēl vienai fāzei, un Viņš vienkārši izpauda to tik pilnīgā veidā. Tieši šeit šobrīd sēž viens vīrs, es skatos viņam virsū, kas atradās tieši tur un redzēja, kā tas notika; tas bija tik pilnīgi, kā es vēl nekad savā dzīvē neesmu redzējis. Un pat nofotografēja To, par ko Tas Kungs Dievs sacīja, ka tas notiks. Un mēs devāmies tieši uz turieni, un tur nu Tas bija, pilnīgi precīzi, kā Viņš bija sacījis. Aptuveni...

31 Kā 17. martā, žurnāla “Life” marta izlaidums, jūs redzējāt to gaismas apli debesīs, trīsdesmit jūdžu augstumā, divdesmit septiņu jūdžu platumā. Bet mitrums taču ir tikai deviņu jūdžu augstumā, un viņi nekādi nevar saprast, kas īsti tas bija.

32 Un stāvēdams tam tieši apakšā, tas cilvēks, kas šobrīd atrodas šeit, atradās tur man blakus, kad tie septiņi eņģeļi nonāca no Dieva, būdami tur redzamā veidā, un izstāstīja man par pēdējo laiku un par šīm atklāsmēm, un par tām lietām Atklāsmes grāmatā, Septiņiem Zīmogiem, un pateica: “Atgriezies mājās un tu dosi šos Vēstījumus vienu pēc otra.” Tas... Tā tas ir. Un tas pacēlās taisni augšup un sāka kļūt balts, paceļoties augstumā; un tas sprādziens, kas tā satricināja kalnus, ka akmeņi spaiņa lielumā, lūk, šādi krita no kalna.

33 Un apkārt nekā nebija. Pat avīzēs bija pateikts, ka viņi to pārbaudīja, lai paskatītos, vai tur nebija kaut kas no virsskaņas, tas ir, kaut kādas lidmašīnas vai vēl kaut kas. Tur nebija nekā, nekādas lidmašīnas gaisā, ne arī vēl kaut kā. Turklāt virsskaņas lidmašīna neko tādu neizdarītu.

34 Un turklāt tas bija iepriekš pateikts, ka tas notiks tādā veidā, sešus mēnešus pirms tas notika, sešus mēnešus. Un tur nu tas bija. Un zinātne pētī to šodien, tur Toskānā un citās vietās, viņi nevar saprast, kas tas īsti bija tur augstumos. Turklāt, ja jūs paņemsiet to žurnālu un paskatīsieties, jūs varēsiet tur ieraudzīt pat viņu spārnu kontūras, viņiem ceļoties augšup, šos septiņus eņģeļus. Un mēs zinām, ka šīs lietas ir pareizas, draugi. Ak, ja arī kādreiz ir bijis laiks draudzei būt patiešām dziļā patiesumā, tad tam būtu jābūt tieši tagad. Tagad!

35 Taču tas vienkārši izdarīja kaut ko man, manī pašā. Jo jau piecus gadus mani mocīja jautājums – kas īsti nav pareizi? Es jutu sirdī, it kā mani...mani kaut kas nospiestu, un es nevarēju saprast, kas tas bija. Tai laikā, kad man bija šī stiprā nospiešana un tā tālāk, es vienkārši pastāvīgi braukāju pa visu valsti.

36 Bet valdība sāka rakties zem manis, izmeklēt sekojošo: kad mums notiek sanāksmes, kāds uzraksta uz čeka “Viljams Branhams”, un es to vienkārši parakstu un atdodu. Un tad mums savācās

tāda kaudzīte no visām...visām mūsu sanāksmēm, un, tad viņi to izpētīja un noskaidroja, ka tas tika iztērēts kampaņas apmaksai. Tomēr, tā kā uz tiem bija mans vārds, es pieņēmu šo čeku uz sava vārda, un viņi paziņoja man, ka es esmu parādā valdībai trīssimt tūkstošus dolāru. Un viņi neļāva man aizbraukt, un man bija jāpaliek šeit, un tā tālāk, ilgu laiku, lai to visu izmeklētu. Bet es ne... Viss notika... Viņa sacīja: "Jā, tas gāja kampaņai, bet cilvēki čeku rakstīja tev. Un, kad tu uz tā parakstījies, šis čeks attiecās uz tevi, un tev ir jāmaksā par to nodokļi. Pat, ja tu paturēji to savās rokās tikai sekundi, tie joprojām skaitās tavi, jo tu uz tiem parakstījies."

37 Es to nezināju. Es nezinu visus šo likumu mehānismus un pārējo. Man būtu bijis jālieto zīmogs, lai uzspiestu uz tā zīmogu, tā vietā, lai to parakstītu. Kad es esmu to parakstījis, tas nozīmē, ka tas ir mans. Un tad viņi izpētīja to līdz sīkumiem un konstatēja, ka tas uzreiz bija ielikts tai fondā un iztērēts tādā veidā. Es saņemu kā algu no manas draudzes simts dolārus nedēļā. Tur sēž pilnvarotais, lūk, tur viņš sēž, kurš zina, ka tā ir taisnība. Un tas ir viss, kas man no tā ir. Bet citādāk tas iet tieši uz kampaņu.

38 Un tā, pēdējo četru vai piecu gadu laikā es jutos tāds kā nospiests. Nu, es tikko kā aizbraucu uz Kanādu nelielā izbraucienā, lai dotos medībās. Un, kad es aizbraucu, Tas Kungs man tur palīdzēja atvest pie Kunga Jēzus veselu indiāņu cilti. Un man būs jāatgriežas, kad uz upes izkusīs ledus un tā tālāk, lai kristītu visu cilti Kunga Jēzus Vārdā; tas bija kādas indiāņu sievietes dziedināšanas dēļ, kura mira no sirdstriekas; priesteris nevarēja ierasties tajos džungļos, kur man bija daudzas stundas jājāj uz zirga. Lūk, tur šobrīd sēž tie, kas bija klāt, kad tas notika.

39 Un tā, pēc tam, kad es devos uz dienvidiem, tad man bija jāapstājas Kolorādo, lai apciemotu dažus no mani draugiem, dažus kalpotājus. Es esmu pavadonis Kolorādo, un es paņēmu viņus sev līdzī medībās. Šobrīd šeit atrodas divi vai trīs no tiem vīriem, trīs vai četri, pieci, kuri to zina. Un šogad Kolorādo bija ārkārtīgs sausums, tāpat kā visā valstī. Un ugunsgrēki bija ļoti...bija gaidāms, ka tie būs lieli, tāpēc medību sezona tika nedaudz aizturēta.

40 Taču, kamēr mēs bijām tur augšā, atnāca ziņa, ka tuvojas sniegavētra. Un tas ir bīstami – atrasties kalnos tādā laikā, jo reizēm es esmu redzējis, ka tu nevari redzēt tālāk pat par izstieptu roku daudzu stundu garumā, un vienā brīdī sasnieg trīsdesmit pēdu sniega, tikai pāris stundās, taisni tev virsū. Tu aiziesi bojā. Tāpēc torīt es pateicu mani brāļiem, kad mēs devāmies ceļā, es sacīju: "Lūk, tā sniegavētra..."

41 Mums aiz muguras tur faktiski bija simts cilvēku vai vairāk. Un džipi, kravas mašīnas un pārējie taisījās braukt prom, jo viņi zināja, kādi notikumi tuvojas. Tur nepalika neviena, izņemot pašu govju ganu, kas tur atrodas, kas tur ziemo.

42 Un mēs bijām vienīgie, daži cilvēki, vienīgais kravas auto, kas tur palika. Un es pajautāju brāļiem. Viņi sacīja: "Mēs paliekam." "Nu, tādā gadījumā, labi," es sacīju, "tagad sagatavojieties." Un mēs devāmies, un kopā ar mani bija metodistu kalpotājs, un mēs paņēmām tā vairāk maizes un pārējo, lai mēs atrastu... Tas bija aptuveni trīsdesmit jūdzes turp un atpakaļ. Un tā, mēs atgriezāmies, brālis Džons un pārējie, kas sēž šeit, viņi dzirdēja par to un aizbrauca; līdz tam laikam viņi jau bija prom, lūk, kad sākās vētra. Taču mēs grasījāmies palikt un to pārļaut, un man bija jābrauc uz Toskānu uz sanāksmi, un es pazvanīju savai sievai un izstāstīju viņai, ka mēs...ja es tur neieradīšos, lai kāds mani aizvietotu.

43 Un nākamajā rītā mēs izgājām medībās. Es sacīju: "Un tā, uzreiz, kad," bija ļoti mākoņains, "kad jūs izdzirdēsiet, ka sākas lietus vai vēl kaut kas, cik vien ātri varat, ejiet atpakaļ uz to nometni, jo pēc desmit vai piecpadsmit minūtēm jūs vairs nevarēsiet atrast atpakaļceļu. Tā ka man bija izvietoti cilvēki, un mēs kāpām augšup uz kalnu grēdas virsotni, kāpām kalnā, lai mēģinātu nodzīt no turienes lejā briežus.

44 Bet pirms dažām dienām es biju šāvis ar savu šauteni Toskānā; tur atgriezies, es biju noregulējis to nedaudz pa labi. Es izšāvu uz lielu briežu tēviņu, kuru es biju meklējis daudzus

gadus, bet tā trāpīja viņam pārāk augstu, un viņš nomira tur uz vietas, es nespēju viņu atrast. Laiks turpināja pasliktināties.

45 Es nodomāju: “Es aizskriešu augšā un paskatīšos.” Un, kad es kāpu augšup uz kalna virsotni, es ievēroju, ka sākas lietus, slapjš sniegs lielām pārslām sudraba dolāra lielumā, vienkārši pielīpdams it visur, un vējš pieauga. Es zināju, ka visi ir aizskrējuši, lai atgrieztos nometnē. Nu, es nedaudz nogaidīju un es nodomāju: “Es it nekādi nespēšu atrast to briedi tādā laikā, tādā vētrā.”

46 Tāpēc mēs devāmies...es sāku kāpt lejā no kalna, varēja redzēt aptuveni trīsarpus metrus sev priekšā. Un apmēram... Es atrados kādas četras vai vairāk jūdzes no tās vietas. Zinādams...es devos lejup no tā kalna, ļoti labi zinādams to apkaimi, jo es daudzus gadus biju ganījis tur lopus. Kāpdams no kalna, es biju nogājis aptuveni pusjūdzi no tās sedlienes, kur tas, lūk, *šādi* iet pāri, pāri tai grēdai, kur atrados es. Un tur bija...

47 Es jutu to briesmīgo nastu. “Es esmu raudājis, es esmu lūdzies. Es esmu atzinies. Ko lai es daru? Ko gan tādu es esmu izdarījis?” It kā tu būtu izdarījis kaut ko patiešām sliktu; it kā tu būtu kādam izdarījis pāri un saproti, ka tev tas ir jānokārto. Taču kas gan bija tas, kas nosodīja mani? Es nezināju. Es sacīju: “Kungs, ja vien Tu man to atklāsi, es to izlabošu. Bet ko es esmu izdarījis, kā vien stāvējis un sludinājis, un darījis visu, ko vien esmu zinājis? Es esmu centies dzīvot tīri, skaidri un tikai saskaņā ar Taviem Vārdiem. Bet ko gan es esmu izdarījis?” Bet tas smagums joprojām nepazuda, gadu no gada. Un es domāju par to uz tā kalna tajā rītā, un es sāku kāpt lejup.

48 Turklāt dienu iepriekš man bija jubileja, bija divdesmit gadi, kopš mēs ar sievu apprecējāmies. Un mūsu gadadienā es vēl nekad neesmu bijis mājās. Es vienmēr dodos kalnos uz kaut kādu vietu, kur aug drebošas apses. Pirmajā mūsu precību gadā man nebija pietiekami naudas medusmēnesim, nelielam braucienam un vēl nelielam izbraucienam medībās, tāpēc es paņēmu savu sievu medību izbraucienā kā medusmēnesī. Tāpēc tā vien izskatījās, ka vienlaicīgi ir izdevies gan viens, gan otrs.

49 Un es atceros manu draudzenīti...es cēlu viņu un nesu viņu pāri baļķiem un pārējo. Un mēs tikām līdz vienai vietai, es viņu nofotografēju, un tas vienmēr bija tā kā...tā kā skaisti. Es aizdomājos par to un es atceros, kādi viņai bija melni mati un cik viņa bija skaista; tagad tie ir sirmi, un tas ir noticis tikai dažos gados.

50 Es nodomāju: “Es domāju, ka es došos tur augšup, taču tas ir ļoti grūti.” Sniegs tad bija ļoti grūts.

51 Es zināju, ka man ir jānokļūst patvērumā, jo viņi bija pārraidījuši pa radio: “Tuvojas spēcīga sniegavētra!” Viņi bija izziņojuši to pa visu valsti. Es nezinu, vai šorīt šeit atrodas Toms Simpsons vai nē. Kad viņš brauca no Kanādas, tad viņš izdzirdēja pa radio, lai neviens pat nemēģina doties cauri tai apkaimē. Visi sacīja: “Nebrauc caur turieni. Brauc pa citu ceļu, jo brāžas briesmīga sniegavētra.”

52 Es sāku kāpt lejā no kalna, domādams par to, un bija aptuveni desmit no rīta. Un negaidot tikpat skaidri, kā jūs dzirdat manu balsi, tā Balss sacīja: “Apstājies un griezies apkārt, un dodies atpakaļ.”

53 Lūk, es nevarētu izstāstīt to neticīgu cilvēku vidū. Tādas lietas var stāstīt tikai ticīgajiem, jo neticīgie to nekad nesaprātīs. Ir vajadzīgs garīgs prāts, lai saprastu garīgas lietas. Vārds ir garīgs. Tas tiek skaidrots garīgi. Un tas ir Dieva Vārds. Un es apstājos un nodomāju: “Ja es došos turp atpakaļ, tas nozīmē noiet vēl pusjūdzi pretējā virzienā, kad vētra šādi plosās...”

54 Bet Dāvids Vuds bija uztaisījis man sviestaizi, un tas bija kaut kas! Es domāju, ka viņš gribēja atlīdzināt man par to, kuru es reiz uztaisīju viņa tēvam. Mums nebija nekā, izņemot dažus sīpolus, medu un maizi, un es to visu saliku kopā un uztaisīju mums sviestaizes. Un viņš teju vai nespēja apēst savējo. Un es domāju, ka viņš gribēja man to atlīdzināt, tāpēc viņš ielika...es nezinu,

ko viņš tur... Bet, kad es kāpu tur augšup, sākās tik stiprs lietus, ka tā izmirka, un tā vienkārši kļuva par vienu lielu kamolu. Es nodomāju: “Nu, es to apēdišu un pagaidīšu.”

55 Un, kamēr es tur stāvēju, es domāju: “Tur nekā nebija. Es to vienkārši iztēlojos. Droši vien tur pūta vējš, griezdamies caur tiem kokiem.” Un es sāku iet. Bet es vienkārši nevarēju paiet. Un es nodomāju: “Nu ko, es...es droši vien došos atpakaļ.”

56 Un es atkal to izdzirdēju: “Ej atpakaļ uz turieni, no kurienes tu atnāci.” Viņš to pateica. Es sāku kāpt kalnā, apstājos. Un es nodomāju: “Varbūt es...” Es baidījies iet atpakaļ uz turieni, no kurienes es biju atnācis, jo vējš bija ļoti spēcīgs.

57 Reizēm Dievs liek darīt mums kaut ko, kas šķiet ļoti bīstams un ārpus normas robežām. Kā tad bija ar Mozu ar to nūju, kurš devās pārņemt Ēģipti? Un mēs redzam visu pārējo tamlīdzīgo, ka Dievs prasa neiespējamo, saprotiet, tāpēc ka Viņš dara neiespējamo, lai cilvēks saprastu, ka tas nav viņš, bet gan Dievs, lūk, kas to paveic.

58 Es atnācu atpakaļ uz kalna virsotni, iedams pretim vējam, caur kokiem, kuri locījās. Es apsēdos un paņēmu savu šauteni, un sargāju optisko tēmekli, lai tas...šādi uz augšu. Tādā laikā skraida lāči. Un tāpēc es pabāzu tēmekli zem krekla, lūk, šādi, un nedaudz pasēdēju. Es nodomāju: “Ko gan es daru, šeit sēdēdams?”

59 Taču Dievs darbojas noslēpumainos veidos, darīdams Savus brīnumus. Miesīgais prāts nevar to izprast. Viņiem pat nojausmas par to nebūs. Un, kad es nonācu tur augšā un apsēdos, sēdēju tur, domādams par Dievu. “Interesanti, kāpēc es atnācu atpakaļ.” Es nodomāju: “Ak, pa to laiku, kamēr es tikšu līdz kalna pakājei, šī vētra kļūs vēl briesmīgāka, visu pārņemdama, vairs nekas daudz uz priekšu nebūs redzams.” Un tā jūs...

60 Jūs varat tam neticēt, taču tā ir taisnība. Kāda Balss runāja uz mani uz sacīja: “Es esmu Tas Kungs Dievs. Es esmu radījis debesis un zemi. Daba pakļaujas Man.”

61 Un tad es uzreiz tur apsēdos, norāvu no galvas savu cepuri. Un tā Balss bija kaut kur, es nevarēju to ieraudzīt. Es tikai varēju To dzirdēt. Tā bija starp tiem kokiem, kaut kur tur. Es domāju. Parasti ir redzama tā Gaisma, par kuru jūs visi zināt, parasti tā ir tur, taču es skatījos visapkārt, bet to Gaismu es neredzēju. Es sacīju: “Kur Tu esi, ak Dievs, mans Radītāj?” Es paskatījos apkārt. Es vairs To nedzirdēju, nedzirdēju Viņa balsi. Es nogaidīju pāris minūtes.

62 Viņš sacīja: “Es esmu Tas Kungs Dievs, kurš pateica tev izteikt tās vāveres, lai tās uzrastos.” Un jūs visi par to zināt. Patiešām, manā priekšā stāv šī Bībele, šajā Pateicības rītā, ja tā nav taisnība, tad Dievs var nonāvēt mani šeit uz šīs platformas. Saprotiet, tā ir taisnība. Viņš joprojām ir tāds pats Radītājs, Dievs...Dievs, kas varēja sagādāt Ābrahāmam aunu, joprojām var sagādāt. Viņš joprojām ir Jahve-Jire. Tas Kungs var sagādāt!

63 No kurienes Ābrahāms dabūja to aunu? Skatieties, trīs dienu gājuma attālumā no civilizācijas, kalna pašā virsotnē, kur nav ne ūdens, nekā. Un viņam bija vajadzīgs auns, un, lūk, tur bija auns, ar saviem ragiem iepinies krūmos. Bet Ābrahāms bija staigājis tur apkārt un lasījis akmeņus, it visur tur apkārt, lai uzceltu altāri; taču Dievs joprojām bija Jahve-Jire, Tas Kungs Sev to sagādās.

64 Lai ko arī Viņš ir apsolījis, Viņš ir spējīgs to izdarīt! Tieši to saka Vārds no Mateja, man šķiet, Marka 11:22: “Ja tu pateiksi šim kalnam.” Es reiz nekādi nespēju to saprast. Jūs zināt to stāstu.

65 Un patiešām, tā ir taisnība. Viņš sacīja: “Es esmu Tas, kurš toreiz sagādāja tās vāveres,” sacīja Viņš. Lūk, kad... Es turpināju klausīties, lai sadzirdētu, ko Viņš sacīs. Nekas nebija apstājies, vējš vienkārši auroja, viss turpinājās. Man bija sev jāiekniebj, jo...

66 Atļaujiet man jums kaut ko pateikt. Īsteni garīgs prāts ir vienu soli no vājprātības. Vai jūs to

zinājāt? Par to stāsta zinātniskie pētījumi. Lūk, šeit tu atrodies palēninātā stāvoklī un panīkumā; un tad tu kļūsti nedaudz garīgāks, tad tu esi apmēram *tāds*; tad tu esi kā tups cirvis; bet pēc tam kā ass skuveklis. Tu jau saproti, uz kuru pusi tu kritīsi. Ja cilvēks mēģina sevi tur uzcelt pats, viņš pavisam noteikti nonāks tai nepareizajā pusē. Ja viņu tur paceļ Dievs, tad viņš ir daudz augstāk par parasto cilvēku. Lūk, kur notiek vīzijas un pārējais. Lūk, kur atrodas Dieva Valstība. Dzejniekus, praviešus un visus tamlīdzīgos uzskatīja par neirotiķiem.

67 Pats Jēzus tika saukāts par “jukušu cilvēku”. Sacīja: “Mēs zinām, ka Tu esi traks un Tev ir ļaunais gars.” *Sajucis* nozīmē “traks”. Paskatieties uz visiem tiem dzejniekiem un praviešiem visos gadsimtos, viņus par tādiem uzskatīja, tās ārkārtējās... Pamēģiniet, ja tu mēģināsi sevi tur pacelt, tad ar tevi ir cauri, tev tas nekad neizdosies. Tam ir vajadzīga Roka, kas sniegsies lejup no Godības, lai tevi noturētu uz tā asmens, starp pareizajām un nepareizajām lietām. Un atrodies uz tām šķautnēm – lūk, no kurienes tu skaties uz to **Salaulāto Zemi**.

68 Pēc tam, tai laikā, Tā atkal runāja, tieši tai laikā, kad es biju tur augšā. Viņš sacīja: “Es esmu Tas, kurš tai naktī nostājās tur laivā un pavēlēja vējiem un viļņiem mitēties.” Sacīja: “Piecelies kājās un apsauc šo vētru, un tā pilnībā pakļausies tam, ko tu pateiksi.” Tas bija tās trešās kalpošanas stadijas sākums. Tas ir virzījies uz priekšu daudzus gadus. Un šķīta, ka tur ir kaut kas tāds, kas turpināja satraukt; es domāju: “Ak, ne...” Taču tas ir tieši tas, ko Viņš darīja. Un tas atkal ir Viņš, tas vienkārši atkal ir Viņa Gars, pilnīgi precīzi.

69 Taču es esmu redzējis tik daudz miesīgu pakaļdarinājumu pie citiem, ka man kļūst bailes, pat iedomājoties par to. Tāpēc ka jūs ko tādu satiksiet, pavisam noteikti. Tas vienmēr ir jaukts pūlis. Un Tam noteikti sekos tā miesīgā atdarināšana. Tas notika Viņa laikā; tas notika Mozus laikā; tas notiks visos laikos. Tas notiks šajās dienās, kad Svētais Gars cenšas veikt to darbu. Tomēr, ja cilvēks ir garīgs, tad miesīgā atdarināšana tikai pastiprina to pareizo, to īsteno Dieva darbību.

70 Un tobrīd stāvēdams tur, es piecēlos un es sacīju: “Kungs Dievs, varenais dabas Radītāj, es ticu, ka Tas esi Tu, kas runā. Ne reizi Tu neesi parādījis man kaut ko kļūdainu, un ne reizi Tu neesi man devis pateikt to, kas nebūtu piepildījies.”

71 Tāpēc es sacīju: “Es saku šai trakojošajai vētrai: 'Ej uz savu vietu. Ej prom, atstāj šo vietu mierā.' Un es pavēlu, lai nākamās četras dienas spīd saule, līdz šie vīri varēs iegūt savas trofejas un es varēšu palīdzēt viņiem tās sadabūt un doties prom no šiem kalniem.”

72 Un Kungs Dievs, kurš šajā rītā ir mans stingrais Tiesnesis... Tas lietus un visi tie virpuļi – tas bija viens brīdis, un no tā visa pat smakas nepalika. Es paskatījos, un tur sāka pūst vējš no citas puses, pāri kalna virsotnei, un šādi pacēla tos mākoņus. Tikvien kā pāris minūtēs tieši virs tās virsotnes parādījās saule, visā savā spēkā spīdēdama lejup.

73 Tieši tāpat, kā tas notika Vācijā. Vai jūs atceraties to stāstu par Vāciju? Kad tie burvji, tur bija piecpadsmit gabali vienā pusē, nogrieza, paņēma šķēres un nogrieza spalvu, norādīja ar to atpakaļ tajā virzienā un piecēlās, atkārtodami savas burvestības, un pateica, ka viņi nopūtīs šo telti, kur bija trīsdesmit tūkstoši cilvēku. Un tur stāvēja brālis Arganbraits. Un, lūk, nāca tā vētra, tuvojās mākonis. Es stāvēju blakus brālim Lovsteram. Daudzi no jums viņu pazīst, viņš ir Amerikā dzimis vācietis, tur viņš bija mans tulks. Un viņš stāvēja tieši tur. Es sacīju: “Netulko to.” Bet es pateicu: “Kungs Dievs, Tu iedevi man vīziju un aizsūtīji mani uz Vāciju. Šie burvji ir izsaukuši šo vētru. Tu esi radības Dievs, lai top zināms, ka Tu esi Dievs!” Neviens, izņemot tos, kuri saprata anglicki (bet tur tādu nebija vairāk par duci), nesaprata, par ko es runāju.

74 Tieši tad šī telts, kas, lūk, *šādi* cēlās augšup (zem tās atradās trīsdesmit tūkstoši cilvēku), *šādi* lēkādama augšup lejup, pēkšņi nosēdās, un mākoņi ar pērkoniem aiznesās prom. Mazāk kā piecās minūtēs sāka spīdēt spoža saule, un apmēram piecpadsmit tūkstoši vāciešu atnāca pie Kunga Jēzus Kristus. Viņš joprojām ir Dievs. Viņš vienkārši ir tāds pats Dievs, kāds Viņš ir bijis vienmēr.

75 Nu, es stāvēju tur uz tā kalna. Kad pēc aptuveni četrām dienām mēs aizbraucām no turienes,

šeit visi zina patiesību, pie debesīm nebija neviena mākoņa, sākot no tieši tās stundas, četras dienas no vietas.

76 Kad es nobraucu lejā un izkāpu ārā, gāju nopirkt benzīnu, kad mēs aizbraucām no kalniem, es sacīju: “Ir diezgan sauss.”

77 Atbildēja: “Jā, ir sauss.” Sacīja...viņš sacīja: “Mēs te nesen gaidījām vētru, tā atnāca, taču mēs nezinām, pēkšņi tas viss beidzās.” Saprotat?

78 Es aizbraucu līdz otram Kolorādo galam, apstājos, lai ielietu benzīnu. Billijs Pols, mans dēls, viņš ir tur aizmugurē, mēs bijām kopā. Es sacīju: “Noskaidrosim, vai tā beidzās arī šeit.”

79 Un es iestūrēju, es sacīju: “Labrīt,” mēs ar to cilvēku sākām sarunāties.

Viņš sacīja: “Labrīt.” Un viņš...

Es sacīju: “Kāda jauka dieniņa!”

80 Viņš sacīja: “Jā, parādījās iepriekšējā saulīte, atkal ir karsts.” Sacīja: “Tā tik tiešām mūs pacepināja šajā vasarā.”

81 Un es sacīju: “Jā.” Es sacīju: “Nu, tā tas ir visā valstī.”

Viņš sacīja: “Jā, es saprotu.”

Un es sacīju: “Teju vai ir laiks sākties jūsu vētrām.”

82 Viņš sacīja: “Vai zini ko?” Sacīja: “Visas avīzes, radio un it visur paziņoja, ka šajās dienās tuvojas vētra. Un atnāca mākoņi, un sākās vētra. Un pēkšņi, mēs nezinām, kas ar to notika, tas viss aizgāja prom.”

83 Viņš joprojām ir Dievs, tieši tāds pats Dievs, kāds Viņš ir bijis vienmēr. Bet kā gan cilvēks var izteikt ko tādu, pirms Dievs viņam iepriekš nepateiks to pateikt? Saprotiet, tas nav kaut kādā iespaidā; bet tu zini, ko tu saki, tad saki to. Taču gaidi, necenties pateikt: “Ak, lūk, kā tas ir!” Daudzi cilvēki, manuprāt, un Dieva dāvanas... Gaidi, līdz uzzināsi, kas tas ir, tad tu zināsi, ka tas ir Dievs. Saprotiet, gaidi, kamēr atnāks tā Balss un tu sadzirdēsi To, un atpazīsi to, ieraudzīsi To, tad tu vari pateikt: “Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS.” Ja tas nav TĀ SAKA TAS KUNGS, tad tas ir tavš iespaids, tas ir tas, ko kāds iedomājas. Cilvēki prasa cilvēkiem: “Pasaki man *to un to*. Izdari man *to un to*.” Kā gan tu vari to izdarīt, ja tu esi godīgs ar Dievu, pirms tev to pateiks Dievs?” Kā es varu pateikt jums: “Tā saka Džeks Mors,” ja Džeks Mors man neko nav pateicis. Saprotat? Sākumā tam ir jāatnāk no Dieva, nevis kādā iespaidā. Tam ir jābūt Dievam, un tad tas notiks, jo tad tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS.

84 Lūk, katram šādi nebūs. It nemaz. Tas nebūs tādā veidā. Tas nekad nav bijis tādā veidā. Tas nekad nebūs tādā veidā. Dievam ir darīšana ar atsevišķu cilvēku. Tā Viņš darīja Noas laikā. Tā Viņš darīja Jozuas laikā. Tā Viņš darīja Mozus laikā. Tā Viņš ir darījis vienmēr. Viņš nekad nav veidojis kādu sistēmu. Tas ir bijis indivīds, jo divi cilvēki nekad nebūs vienādi, nekad. Saprotiet, Viņš nekad nav rīkojies citādāk. Taču visiem nav jābūt Mozum. Viņi to nesaprata, viņi vienkārši sekoja. Un Svētais Gars, ja cilvēks ir Dieva svaidīts, norādīs viņam sekot Svētajam Garam un Bībelei, jo tieši Viņš ir Tas, kas dara tās lietas, Jēzus Kristus Svētā Gara veidolā darbojas cilvēkos.

85 Kad biju tur pastāvējis, es sāku iet atpakaļ lejā. Es tur stāvēju. Es raudāju. Es neko citu nevarētu darīt, redzot ko tādu, kas bija noticis tur vienā brīdī.

86 Un brāļi, kas tur...tie, kuri bija tur, vai kāds atrodas šeit? Es zinu, ka šeit ir Freds Sotmans un pārējie, kas bija tur augšā; nē, Freds bija ar mani citā vietā. Vai šobrīd šeit ir kāds, kas bija tur augšā? Vai brālis Benks un pārējie vēl ir šeit? Vai tur ir kāds, neskaitot Billiju Polu, kas bija tur augšā? Tie puīši bija tikko aizbraukuši, jā, un brālis Vuds un brālis Teilors, tas ir, es aizmirsu, kā

sauca to citu brāli, četri vai pieci no viņiem atradās tur. Lūk, šie brāļi šeit, brālis Martins bija tikko kā aizbraucis, aizbrauca dienu iepriekš, jo bija paredzēta tā vētra. Jūs visi atceraties prognozi par to vētru, viņi sacīja, ka tā tuvojas. [Kāds brālis saka: “Mēs to sastapām.” –Tulk.] Ko tu saki? Jūs sastapāt to? [“Mēs sastapām to.”] Jūs sastapāt to.

87 Un tā, tagad skatieties. Stāvēdams tur, es nodomāju: “Nu, es domāju, ka kāpšu lejā no kalna.”

88 Bet pirms dažiem gadiem, kad biju kopā ar Pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem, es devu Dievam solījumu: “Es nešaušu medījumu kādam citam, ja vien tā nebūs īstena vajadzība.” Es vienkārši to nedarītu.

89 Un, jā, tas bija brālis Džeks Palmers, vai viņš ir šeit? Brālis Džeks, viņš ir no Džordžijas, viņš parasti brauc uz šejieni. Viņš atradās tur. Un vienu vakaru iepriekš viņš pateica: “Brāli Branham, sadabū man briedi.”

90 Un, ak, es vienkārši papurināju galvu, jo es...es zināju, ka es biju solījis to nedarīt, pirms četriem vai pieciem gadiem, jo tajā gadā es nošāvu deviņpadsmit briežus, neskaitot pārējo. Vienkārši tiem uzņēmējiem, kuri sēž garlaikodamies un runā par savu biznesu. Man vajadzēja braukt un sagādāt viņiem medījumu. Un tas vienkārši nešķīta...it kā es būtu kāds slepkava, un es beidzu to darīt. Es aizvedīšu viņus turp, kur tie atrodas, taču šaut es tos nešaušu. Tāpēc es apsoliju Dievam, ka es to nedarīšu.

91 Tāpēc tad man bija...es atstāju to vietu, devos atpakaļ, sāku kāpt lejā no kalna, un tā Balss runāja uz mani un sacīja: “Kāpēc gan tev nepastaigāties ar Mani?”

92 Un es sacīju: “Kungs Dievs, ja tas esi Tu, es zinu, ka vienīgi Dieva roka varēja aizvēkt tos mākoņus un izdarīt to, ko Tu izdarīji šeit.” Un spīdēja silta saule, žāvēdama manu kreklu, un no tā cēlās tvaiks. Un es sacīju... Varena katedrāle, neskartais mežs, jūs zināt. Un es sacīju: “Es domāju, ka tādā gadījumā es iešu pa šo te ceļu, Kungs, ja vien Tev nav kāda konkrēta virziena. Es gribētu aiziet turp un pastāvēt tur dažas minūtes, lai pieminētu savu sievu, par mūsu...mūsu pirmo un vienīgo medusmēnesi, kurā mums bija iespēja doties. Un toreiz es paņēmu viņu medību izbraucienā, un te nu es esmu šogad atkal šeit, medībās ar šiem brāļiem; bet viņa ir tur Toskānā, cenšas visu uzturēt.”

93 Un es sāku iet pa tām vietām, un es aizdomājos. Nu, varbūt tas skanēs ļoti smieklīgi. Un es pasteigšos, jo es zinu, ka pēc aptuveni desmit minūtēm sākas jūsu dievkalpojums. Un tā es devos pa tām vietām, un es aizdomājos: “Ak, interesanti, kāpēc viņa nekad nav teikusi man ne vārda, lai kur arī es dotos?” Un šajā rītā es pāris minūtēs gribu izstāstīt jums, kas notika. Es...es...

94 Par to būtu jāaizdomājas katram vīrietim. Es...es uzskatu, ka visā pasaulē nav tādas sievietes kā mana sieva. Viņa ir vienkārši apbrīnojams cilvēks, dievbijīga sieva, atrodas mājās. Mans apģērbs viņai vienmēr ir bijis sagatavots. Un, kad manis nav mājās, kad esmu izbraucienos, visur kur; atbraucu, tā teikt, nedaudz viņu paķircinu, saku: “Es esmu tavs vīrs. Vai tu esi mana sieva?” Un ko tādu, un noskūpstu bērņus, metos ceļos un palūdzu; un uzģērbju savu apģērbu, un, lai nesajuktu prātā no tiem cilvēku pūļiem un pārējā, dodos prom un braucu makšķerēt vai medībās, prom no viņas. Un viņai ir bijis jāpanes tas viss vienatnē, pašai.

95 Tad es aizdomājos: “Nu, varbūt tad, kad es atrodos mājās, vienīgais, kas man vienmēr...vienīgais, ko es zinu, ir Dievs un Viņa Vārds. Es pastāvīgi runāju par To.” Un, kad es tur gāju, man atnāca viena doma, sacīja: “Nu, varbūt viņa vienkārši atlaiž tevi, jo tad nenāk cilvēki un tā tālāk, tādā veidā. Un viņai ir nedaudz mierīgāk, kad tu esi prom.” Un es sāku iedziļināties tajā domā. Es nodomāju: “Hm,” kaut kā tā, un, kad es to izdarīju, es ievēroju, ka uz manas sejas ir jau nedēļu veci bārdas rugāji, kuru lielākā daļa jau ir sirma. Es nodomāju: “Bil, tu taču vienkārši...tu zini, kur tu dodies. Tu dodies uz priekšu, redz, tu kļūsti vecs. Tu jau esi pārkāpis to piecdesmit gadu robežu.” Lūk, par ko es aizdomājos šodams, uz pleca man karājās šautene, tā nu es soļoju.

96 Un pēkšņi kaut kas notika. Šķita, it kā es pēc viesiem rādītājiem atkal esmu puika. Es nezinu, kas īsti notika ar psihi vai kas tas bija. Un es paskatījos, es stāvu pretī viņai, un tur tieši man priekšā, tur viņa stāvēja tieši tāda, kāda viņa bija, kad es viņu apprecēju. Es noliku lejā savu šauteni. Es izberzēju acis. Un es paskatījos uz viņu, un viņa bija *šādi* izstiepusi savas rokas, skatījās uz mani. Es noliecu savu galvu.

97 Jo es kāpu tur augšup, lai nedaudz pieminētu mūsu gadadienu; stāvēju pie tiem kokiem, pie nelielu koku pudura, apsēm, tieši tādām kā tur, ziemeļu mežos, kad mēs braucām uz kalniem Adirondakā. Un es vienmēr kāpju tur augšā, katrā divdesmit trešajā oktobra dienā, kad es atrados tur.

98 Un tur nu viņa stāvēja. Un es noliku zemē savu šauteni, paskatījos turp. Un es uz brītiņu apstājos un noliecu savu galvu. Es paskatījos, un viņa joprojām stāvēja ar izstieptām rokām. Un es nodomāju: “Es taču neesmu sajucis prātā.” Es atkal paskatījos. Es nodomāju: “Kas tas ir?” Te nu es stāvu, jauns puisis. Es paskatījos uz savām rokām, un es pateicu, ka es... “Kungs, mana atbildība šai pasaulē ir nest Tavu Vēstījumu, ar mani noteikti kaut kas ir noticis.” Un es atkal paskatījos, un tad tas vienkārši izzuda.

99 Un es paņēmu savu šauteni un uzkāru to sev plecā. Un es sacīju: “Varbūt Tu ļauj man saprast iemeslu, tas salauž viņas sirdi, kad man vajag...kad es atbraucu un dodos medībās un tamlīdzīgās lietās.”

100 Taču, kad es sāku iet, es atkal noņēmu savu cepuri. Es sacīju: “Dievs, es zinu, ka Tu esi šeit. Man nav nekādu šaubu, ka Tu atrodi šeit. Es es ticu Tev, katram Vārdam. Tu, Tu izdarīji tā, lai saule apspīd manu muguru. Tu esi Tas, kad dara šīs lietas. Tu esi Radītājs. Es...es esmu bijis tik tūlīgs, šķiet, ka es esmu baidījies ķerties klāt. Es baidos, ka es izdarīšu kaut ko nepareizi.” Es sacīju: “Ir viena lieta, ko es lūdzu Tev izdarīt. Noņem to nastu no manas sirds. Man vairs nav nekādas vajadzības censties izsūdzēt grēkus, jo piecu gadu garumā es visu laiku esmu saucis uz Tevi. Ko es esmu izdarījis? Pasaki man, kas tas ir.”

101 Un tad es soļoju augšup nelielā kalniņā, tuvu tai vietai, kur es grasījos dažas minūtes pastāvēt, vienkārši, lai pateiktos Tam Kungam par manu sievu un par veiksmīgu laulību, kuru Dievs mums dāvāja, un par mīlestību vienam pret otru, par šiem gadiem un par mūsu bērniem. Es daru to katrā divdesmit trešajā oktobrī. Un tur auga neliela apse aptuveni, nu, desmit collas resna, slējās augšup aptuveni *šādi*, tāda kā burts “L”, slējās augšup. Un tai brīdī, kad es kāpu tai kalnā, es patiešām saguru, un es, lūk, *šādi* pieslējos pie tā koka.

102 Un es izdzirdēju, kā kaut kas atsitas pret lapām, tikai kādu brītiņu. Lūk, lapas jau bija paguvušas izzūt pa to laiku, kamēr es tur gāju, aptuveni trīs simt vai četr simt metrus. Un es paskatījos, un tās bija asaras, kas lija no manām acīm pa sirmo bārdu un pilēja zemē. Es sacīju: “Ak, Dievs, kāds...kāds es esmu neveiksminieks.” Un es stāvēju tur, būdams tādā stāvoklī. Es sacīju: “Es...es uzticos, ka Tu būsi viņai žēlīgs.” Es sacīju: “Es...es neesmu cienīgs lūgt žēlastību.” Es sacīju: “Reiz... Es zinu, ka es nosirmoju, un man...man būs jāaiziet, Kungs.”

103 Un man šķiet, ka cilvēki domā, ka tas ir neprātīgi, taču tur tajās vietās es atrodu Dievu. Tieši tur man tas ir reāli. Es... Tas vienkārši ir tikpat reāli, kā tas ir šeit; un, godīgi sakot, vēl nedaudz vairāk, jo, saprotiet, jūs visi esat kāda daļa. Bet tur šķiet, ka es esmu vienatnē ar Viņu, runāju tikai un vienīgi ar Viņu.

104 Un, kad es tur stāvēju, es izdzirdēju it kā nobrakšķam krūmus, un es it kā pacēlu savu galvu; man mugurā bija sarkans kreklis un ap manu cepuri bija sarkana lenta, tāda rietumu stila cepure, tai apkārt bija apsiets sarkans lakatiņš. Un es...un es paskatījos, un tur stāvēja divi...trīs brieži, stāvēja tieši man blakus, pienāca tieši klāt pie manis, kaut arī es biju ģērbts sarkanā. Visa tā šaudīšanās, kas tur bija, simts cilvēki, viņi jau reizes četrdesmit varēja būt nošauti, man šķiet; nu, protams, viņiem būtu bijis uzreiz jāaizskrien. Taču viņi neaizskrēja. Viņi vienkārši stāvēja un skatījās uz mani.

105 Un tā bija lieliska gaļa, divi nobrieduši jaunuļi brieži un liela mātīte. Un kaut kas man pateica: “Tur ir briedis brālim Evansam, viens brālim Velčam un viens tam metodistu sludinātājam. Tas ir tieši tas, ko tev tagad dod Tas Kungs Dievs. Tie nespēs aiziet. Viņiem nav nekādu izredžu.” Man plecā karājās šautene, tieši šeit. Un tie nespētu pat apgriezties, kad es būtu nonāvējis visus trīs, saprotiet, vienkārši, pirms tie vispār pakustētos. Viņi patiešām bija manās rokās. Un es... Un es nodomāju: “Te nu tie ir, tieši trīs. Būs viegli novelt tos no kalna, bet pēc tam aizvest tos no turienes.” Un es padomāju: “Tas būs ļoti viegli. Tur ir trīs gabali, un no turienes mēs varēsim braukt mājās, paņemsim tos un dosimies prom no kalniem.” Un, kad es skatījos uz tiem, viņi stāvēja, skatīdamies uz mani, vienkārši tik mierīgi, aptuveni četrpadsmit metru attālumā, astoņpadsmit. Nu, es vienkārši nekustīgi stāvēju.

106 Un es nezinu, vai jūs, puīši, esat kādreiz medījuši briedi, vai nē, taču tie ir dīvaini, kad tie...viņi ne...kad viņi nav pārlicināti, tie ar savām kājām dara *šādi*, iet... [Brālis Branhams attēlo to dzīvnieku soļus –Tulk.]

107 Un tad tie mani vēroja. Es nodomāju: “Nu ko, te nu tas ir. Atliek tikai viens, paķert šauteni un tiem ir beigas.”

108 Bet tad es atcerējos, ka es apsolīju Dievam, ka es to nedarīšu. Un es to atcerējos. Es nodomāju: “Nē, es nevaru to darīt. Tas ir nepareizi. Es apsolīju Dievam, ka es to nedarīšu.” Un, kad tu dod solījumu, tev tas ir jāpilda. Dievs sagaida to no tevis. Un tad es nodomāju: “Nu ko, tie vienkārši ir pilnīgi manās rokās, bet tomēr es apsolīju Viņam, ka es to nedarīšu.”

109 Es sacīju: “Aiziet, māt, ņem savus mazuļus un dodieties uz mežiem, priecājieties. Man patīk arī tas. Jūs esat manās rokās, taču es jūs nenonāvēšu.” Bet viņi pienāca nedaudz tuvāk. Ak, briedim tas ir ļoti neparasti. Un viņi turpināja skatīties uz mani, saprotiet, un pagriezta savas galvas. Bet es tur stāvēju sarkanās drēbēs ar šauteni rokās. Un viņi pienāca pavisam klāt, ka varēja teju vai...es varētu tos pabarot no rokas. Un viņi tur nedaudz paošņāja ar saviem deguniem, pagriezās un nedaudz pakāpās atpakaļ. Tie apstājās, atkal atnāca atpakaļ.

110 Kaut kas turpināja sacīt: “Viņi taču ir tavās rokās. Viņi taču ir tavās rokās. Tas Kungs ir ielicis viņus tavās rokās.”

Es sacīju: “Bet es apsolīju, es apsolīju, ka es to nedarīšu.”

111 Kopš tā laika es aizdomājos: “Ziniet, reiz Dāvids tika aizvests uz to pusi, kur gulēja Joābs...tas ir, kur gulēja ķēniņš Sauls. Un Joābs sacīja viņam, sacīja: 'Tas Kungs ir atdevis viņu tavās rokās.' Tas sacīja: 'Lai Tas Kungs neļauj man aizskart Viņa svaidīto.'” Saprotat? Redziet, tev ir jābūt piesardzīgam, kad tu dod solījumu.

112 Un tad es sacīju: “Es devu Dievam solījumu, ka es to nedarīšu, tāpēc es nedarīšu.”

113 Es sacīju: “Māt, ņem savus bērnus un dodies prom uz mežiem. Es tevi netraucēšu. Jūs esat manās rokās, jūs nevarētu aiziet, ja jūs sagribētu. Taču es nedarīšu jums pāri. Ejiet uz mežiem.” Bet viņi atkal atgriezās, pienāca un apstājās man apkārt. Un es tur stāvēju. Un es nodomāju: “Kas gan tas? Kaut kas ļoti dīvains.”

114 Es esmu dabas cilvēks. Es...es vēroju Dievu dabā, saullēktā un saulrietā; tā ir kā nāve, dzīve, apglabāšana; nāve, atkal augšāmcelšanās, viss. Līdzīgi kā koki, kā Ījabs runāja par to, lai paslēptos kapā: “Viņš apslēptu mani slepenā vietā.” Un redzēt, kā sula atstāj kokus un aiziet sakņu kapā, bet pavasarī atkal kāpj augšup, augšāmcelšanās. Viss runā par dzīvi un augšāmcelšanos.

115 Un, kad es tur stāvēju un viņus vēroju, viņi nāca tuvāk, tuvāk. Pēc tam viņi pagriezās un iegāja mežā. Bet es turpināju tur stāvēt, tādā kā apmulsumā.

116 Un, kad tie aizgāja, atkal sāka runāt tā Balss, saule apspīdēja manu muguru, sacīja: “Tu atcerējies savu solījumu, vai ne?”

117 Es sacīju: “Jā, Kungs, es atcerējos savu solījumu. Es zinu, ka tas esi Tu. Es neredzu Tevi, Kungs, taču Tu esi kaut kur šeit.” Es sacīju: “Es neredzu Tevi, taču es dzirdu Tavu Balsi. Es zinu, ka Tu esi šeit.”

118 Sacīja: “Tu turēji savu solījumu, tu atcerējies savu solījumu. Arī Es atcerēšos Savējo. Es nekad tevi neatstāšu un nepametīšu.”

119 Ak vai, kopš tā brīža es jutos jau citādāk! Es nokāpu no kalna. Visu pēcpusdienu nāca, rādījās vīzija pēc vīzijas. Es kāpu lejā. Šķiet, ka kopš tā brīža viss ir citādāks. Tas smagums bija pazudis.

120 Apmēram tad, kad šī kalpošana pirmoreiz atnāca pie manis, kad es varēju sajūst cilvēka rokās, kas tas bija, kāda dzīvība ir viņos, un mēs zinām, kā tas notika.

121 Vienvakar Kalifornijā es sēdēju kopā ar Melaikī ģimeni, brālis Mors un brālis Brauns atceras Melaikī ģimeni. Un tai nabaga kundzei sākās dziļo vēnu tromboze dzemdību dēļ. Un es paņēmu viņas roku, es sacīju: “Lūk, kas tas ir, tu redzi, kāda no tās ir vibrācija, redzi?” Un es sacīju: “Tev, tev sāksies dziļo vēnu tromboze.” Es sacīju: “Tā jau darbojas tevī.” Un viņai tā sākās, viņa teju vai zaudēja dzīvību.

122 Un brālis Melaikī sacīja man, sacīja: “Brāli Branham, kā tu to dari?”

Es sacīju: “Es nezinu. Es nespēju pateikt tev, kā tas notiek. Tas ir Dievs.”

123 Un es, lūk, *šādi* izstiepu savu roku. Es sacīju: “Lūk, šeit ir mana sieva, es zinu, ka ar viņu viss ir kārtībā. Uzliec savas rokas manējām, dārgā.” Un viņa uzlika, bet tur bija vibrācija kā no audzēja pa sieviešu līnijai. Un es sacīju: “Mīlotā, tev ir audzējs, dārgā, sievišķajos orgānos.”

Bet viņa sacīja: “Es...es neko nejūtu.”

124 Es sacīju: “Mīlotā, tas ir šeit, uz manas rokas. Pacel savu roku.” Un viņa pacēla, pēc tam atkal nolika. “Vai redzi?”

125 Nu, kad mēs aizbraucām, atbraucām mājās, mēs aizgājām pie viena jauka ārsta, drauga; es kopā ar viņu gāju skolā. Mēs aizvedām viņu uz izmeklēšanu. Sacīja: “Billij, ar viņu viss ir kārtībā.” Sacīja: “Viņai viss ir labi. Tur nav nekāda audzēja.”

126 Es sacīju: “Sem, es negribu apšaubīt tavus vārdus, saproti, jo tu viņu izmeklēji, taču tur ir audzējs.”

127 Ikviens... Katrus trīs vai četrus gadus, kad es veicu ārstu apskati, kad dodos uz ārzemēm, viņa uz ārstu apskati iet kopā ar mani. Un, kad mēs to veicām, nekas tāds netika atrasts.

128 Un aptuveni pirms diviem gadiem es reiz atbraucu... Lūk, man ir jāstāsta visa patiesība. Saprotiet, vienkārši negribas kaut ko izlaist, tev ir jāizstāsta visa patiesība. Un es izstāstīju jums, cik stipri es mīlu savu sievu. Taču, neskatoties uz to, mums ir jābūt vērīgiem tajās lietās. Es stāstu jums patiesību. Debesu Tēvs, kurš ir mans Liecinieks šeit un tagad, zina, ka tā ir patiesība. Ak, ģimenē, kā jau tas notiek, ir gan *tas*, gan *šitas* un viskautkas! Nabadzīte šobrīd pārdzīvo to pārmaiņu savā dzīvē, menopauzi.

129 Un dažu pēdējo gadu laikā, aptuveni pirms diviem gadiem, kad mēs veicām ārstu apskati, tad ārsts atrada audzēju uz viņas kreisās olnīcas. Tas bija jau aptuveni valrieksta lielumā. Viņš sacīja: “Izmeklēsim viņu vēlreiz, brāli Branham.” Sacīja: “Apmēram pēc trim mēnešiem, ja tas turpinās augt, tad tas būs redzams no ārpuses.” Nu, tad mēs...

130 Taču pirms tam man jums ir kaut kas jāizstāsta. Es biju to aizmirsis. Reiz, kad es atbraucu, un no mājām...es ienācu, lai kaut ko izdarītu, un es pagriezos un izgāju. Un es sacīju... Viņa sacīja: “Vai tu vari aiziet kopā ar mani uz pilsētu, Bil?”

Un es sacīju: “Tikai ne uzreiz, dārgā.”

131 Un viņa sacīja: “Ko gan mēs darīsim ar Bekiju, par *to un to*?”

Es sacīju: “Nu, dārgā, es vienkārši nezinu, ko īsti darīt.”

132 Un tur kaut kas notika, un viņa tik ļoti sanervozējās, ka teju vai nespēja sevi savaldīt. Visu vakaru mājā ir cilvēki. Un kā aizvakar vakarā – gandrīz līdz vieniem naktī mūsu mājā bija cilvēki, apkārt mājai, ap logiem un visi... Lūk, tad viņa ļoti sanervozējās un viņa pateica man kaut ko asu, ko viņai nebūtu vajadzējis teikt. Saprotat? Viņa pateica: “Un vēl, Bil, tu vienmēr brauc prom, un man vienai pašai ir jā rūpējas par šiem bērniem.” Viņa sacīja: “Tevis nekad nav. Mēs nevaram pieņemt kopīgus lēmumus. Tevis vai nu nav, vai aizbrauc...” Un viņa sāka raudāt, iegāja istabā, aizvēra durvis.

133 Tieši tad es pateicu: “Ak, nabadzīte!” Es sacīju: “Ak, man vajadzētu...” Un sāku iet ārā.

134 Bet Tas sacīja: “Izlasī 2. Laiku grāmatu 22. nodaļu.” Par to, ka Mirjama pārmeta Mozum, ka viņš apprecēja etiopiešu meiteni; būtu labāk, ja viņas tēvs būtu iespļāvis viņai sejā, nekā pateikt ko tādu.

135 Un es atgriezos mājās, es pateicu: “Mīlotā, tu pateici ko aplamu.” Bet viņa raudāja. Es sacīju: “Tu pateici ko aplamu, dārgā. Dievs liks tev par to samaksāt. Tev nevajadzēja tā darīt. Es pats esmu pilnīgi salauzts. Tev nevajadzēja to teikt.”

136 Bet viņa sacīja: “Nu, Bil, es...es kļūstu tik nervoza.” Un es vienkārši pagriezos un aizgāju, jo es zināju, ka viņa nebija tādā garastāvoklī, lai to pieņemtu, tāpēc es izgāju ārā.

137 Un nākamajā izmeklēšanā, aptuveni mēnesi pēc tam, tika konstatēts audzējs.

138 Pagājušajā gadā tas atkal uzrādījās. Kad viņa no jauna veica apskati, tas jau bija apelsīna lielumā. Ārsts sacīja: “Viņa vairāk nedrīkst to atlikt. Jums ir jātaisa operācija. Tas ir ātri augošs audzējs, tas ir ļaundabīgs. Ja tas sāks baroties un ieķersies sēnā, ko tad jūs darīsiet?”

Es sacīju: “Dakter, mums ir ticība Dievam.”

139 Es nestāstīju to draudzē vai vēl kaut kur, vienkārši ļāvu tam iet. Mēs sākām lūgties. Un es sacīju: “Kungs Dievs, lūdzu, palīdzi mums. Es lūdzu, lai Tu palīdzi mums,” un šādi turpināju. Audzējs auga lielāks un lielāks.

140 Pēc tam, kad mēs devāmies uz Toskānu, mūsu dakteris no mājām uzrakstīja vēstuli kādam viņa draugam dakterim no turienes, sacīja: “Ja... Tev nekavējoties ir jāizgriež tas audzējs Branhama kundzei.” Sacīja: “Ja tu to neizdarīsi, tad tas paliks par ļaundabīgu.” Sacīja viņam, pateica: “Tas audzējs gada laikā jau ir palielinājies no valrieksta lieluma līdz greipfrūtam,” tas bija kļuvis tik liels. Tur nu tas bija, izspiedies viņai sēnā, lūk, *šādi*. Un reiz...

141 Viņai bija jāizņem tas ārā, grasījās... Es sacīju: “Mēģini...” Mēs lūdzāmies. Mēs brēcām. Mēs visādi lūdzām, nekas nenotika. Tad viņa grasījās...viņai bija jāiet uz pēdējo...pag, vakardien. Jā, vakar viņa aizgāja pie ārsta pēc galarezultātiem. Es sacīju: “Nu, man nepatīk to darīt, taču droši vien mums būs jāpadodas. Un tā, dārgā, tev...tev vienkārši ir jāpadodas, lai to izgriež, jo tas kļūst tik liels, ar mūsu ticību nepietiek.”

142 Un tā, aizvakar, pirms manas aizbraukšanas, zinādama viņa sacīja: “Nezvani man, pirms nebeigsies dievkalpojums pie brāļa Džeka tai vakarā, pēc tam pateiksi man, kāda bija sanāksme un kā tur ir cilvēkiem Šrivportā. Pēc tam,” sacīja viņa, “es pateikšu tev, ko pateica ārsts.”

Es sacīju: “Labi, dārgā.” Un es noliku klausuli.

143 Vakars, aizvakars, kad es devos prom no turienes, mājās, es iegāju un... Vienmēr, kad mēs

dodamies prom, mēs sanākam kopā ar visiem bērniem tur istabā un metamies ceļos, un lūdzamies. Un Tas Kungs... Mēs sakām Tam Kungam... Kad es dodos uz ārzemēm, es saku: “Kungs Jēzu, parūpējies par manu ģimeni.” Un viņi lūdzas par mani, lai Dievs palīdz man, lai mēs atkal varētu satikties. Pēc tam visi bērni sāk raudāt un visu ko tādu, jūs zināt, jo jūs zināt, kā tas notiek.

144 Jūs runājat par prezidenta Kenedija nošaušanu? Mani daudzas reizes ir apsargājuši, lai mani nenosāutu ar infrasarkanu optisko tēmekli, naktī, no varbūt trīssimt, četršimt metru attāluma. Naktī ar to optisko tēmekli redzamība ir tāda pati kā dienā. Es esmu bijis katoliskās zemēs, kur ir radikāļi un pārējie, tur Meksikā, kur viņi sūtīja zīmītes, sūtīja tādus paziņojumus ar telegrammu: “Šovakar mēs tiksīm tev klāt,” un visu ko tamlīdzīgu, staigā riņķī un mani meklē. Un, iespējams, reiz viņi tiks man klāt. Ar to viss ir kārtībā. Taču man ir Kaut Kas, kas par mani parūpēsies, kad pienāks tā stunda, saprotiet.

145 Un tad, kad es jau devos prom, jau biju viens, citudien, es nometos ceļos, aizvakar, es nometos ceļos istabā. Un es pavēros apkārt. Es biju tur pabijis pāris dienas vientulībā, mājās neviena nebija. Un es sacīju: “Debesu Tēvs, es...es lūdzu, esi man tagad žēlīgs un palīdzi man. Es dodos tur uz Šrivportu darīt visu, ko vien es varu Tavas Valstības labā.” Es sacīju: “Cik daudz reižu mēs es sievu šeit istabā esam šādi metušies ceļos! Mēs lūdzamies. Un šodien es tik ļoti skumstu pēc viņas.” Un es sacīju: “Rīt viņa dosies un, iespējams, es nespēšu pabeigt savas sanāksmes, jo viņa tiks paņemta uz slimnīcu tā lielā audzēja dēļ, par kuru mēs lūdzām Tevi, lai Tu to paņemtu prom. Tas ir audzis un izaudzis tāds, ka tagad to jau vajag aizvākt. Un es sacīju: “Es...es lūdzu Tev.”

146 Un es sacīju: “Kungs, ja viņa pateica kaut ko nepareizu, kad viņa...vēl toreiz, es biju pavisam salauzts. Ja viņa pateica kaut ko nepareizu,” es sacīju, “Kungs, padomā, viņa taču ne reizi, viņa nekad ne reizi nav man kaut ko sacījusi, kad es braucu uz Tavām sanāksmēm.” Es sacīju: “Tu... Viņa vienmēr bija man sagatavojusi tīru apģērbu; un viņa turēja mani pie rokas un raudāja, un lūdzās, un sacīja: ‘Ja vien es varētu kaut ko izdarīt Tam Kungam!’” Un es sacīju: “Paskaties uz viņas stāvokli, Kungs. Un nedari to. Lūdzu, nedari...nedari, Kungs.” Un es sacīju: “Dievs, palīdzi viņai, es lūdzu Tevi, esi viņai žēlīgs. Un, ja viņai nāksies veikt to operāciju, palīdzi viņai, Kungs. Ja es tagad viņu pazaudēšu, es nezinu, ko es darīšu. Es esmu jau gados. Un ir jāizaudzina tie bērni, kā gan es varēšu to izdarīt? Esi viņai žēlīgs, Kungs. Tu zini, kā es viņu mīlu.” Un es sacīju: “Es...es vienkārši lūdzu, lai Tu palīdzi viņai.”

147 Un tai laikā, kad es lūdzu, es izdzirdēju, kā Kaut Kas sacīja: “Piecelies kājās.” Bet es tik turpināju lūgties, jo es...es nodomāju, ka varbūt man tas izlikās. Un, kad es turpināju lūgties, Kaut Kas sacīja: “Piecelies kājās.” Un es beidzu lūgties un paskatījos augšup. Un tā Kristus glezna, tā, kas...

148 Mani nekad nav interesējusi tā Salimana glezna. Man patīk Gofmana glezna *Kristus portrets trīsdesmit trīs gados*, jūs zināt. Un man ir liela tās kopija, jo, kad es toreiz ieraudzīju Viņu vīzijā, tieši tāds Viņš izskatījās. Un tā bija tur, es biju to novietojis tādā veidā, lai Viņš no tās bildes skatītos virsū man, kad es esmu lūgšanā.

149 Un es paskatījos augšup, un es paskatījos uz to gleznu. Es paskatījos apkārt. Es nodomāju: “Kas gan tas bija – 'piecelies kājās'?” Es nodomāju: “Nu, es piecelšos kājās.” Un es piecēlos kājās.

150 Tieši tā pati Balss, kas to vakar runāja tur uz kalna, Tā pati, kas vienmēr atnāk. Es sacīju: “Kungs Dievs, vai Tas esi Tu, kas runā Savam kalnam?”

151 Viņš sacīja: “Tikai saki vārdu, un audzēja vairs nebūs.”

152 Es tur nedaudz pastāvēju, lai pilnībā atjēgtos. Daudzi no tiem, kas ir šeit, to zina, un arī cilvēki no dievnama zina, kas bija tas, kas bija viņai. Es sacīju: “Tad es saku: Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai tas audzējs aiziet no viņas.” Tas tik briesmīgi viņu mocīja, viņa gulēja gultā pa trīs vai četrām dienām tā dēļ. Es sacīju: “Lai netiek atrastas pat pēdas no tā. Jo mans Kungs Dievs, kas ir Radītājs, kas var apturēt vējus un vētras un var apsaukt jūru, un to īstenot, Viņš ir debesu un zemes

Radītājs. Un es mīlu Viņu un ticu Viņam, un es ticu, ka tuvojas tas laiks, kad šīm lietām ir jānotiek. Un Tu, kurš varēji radīt vāveri, likt tai rasties, varēsi likt pazust ienaidniekam. Es sacīju: “Kad velns iegāja tajā vētrā... Vēji ir Dieva radība, ūdens ir Dieva radība. Taču tur ienāca velns, lūk, no kurienes tas ir, atnesa jūrai kaut kādu spazmu, ko tādu.” Es sacīju: “Tu spēji to nomierināt. Un Tu, kurš spēji nomierināt to toreiz, esi spējīgs aizvēkt audzēju no manas sievas. Un es saku, ka tas ir izdarīts tieši tagad un tas vairs netiks atrasts. Ar to ir cauri.”

153 Es izgāju no turienes ar pārliecību, izstāstīju savam dēlam un vedeklai. Mēs braucām tālāk, un vakar vakarā es ātri atbraucu šurp novadīt sanāksmi; un es atgriezos atpakaļ, piezvanīju viņai. Viņa par to vēl neko nezināja. Es viņai neizstāstīju.

154 Un, kad viņa piezvanīja, viņa bija tik laimīga. Viņa sacīja: “Billij, man tev kaut kas ir jāpastāsta, dārgais.” Viņa sacīja: “Tur nekur vairs nav nekādu pazīmju no tā audzēja. Ārsts sacīja, ka viņš neko nevarēja atrast.” Viņa sacīja: “Es esmu tik laimīga! Un Normana kundze un daudzas māšas, divas vai trīs, bija kopā ar mums tai kabinetā.” Viņa sacīja: “Ārsts sacīja: 'Padomā tik! Es nevaru saprast. Pirms mēneša tur bija audzējs greipfrūta lielumā.' Un sacīja: 'Branhama kundze, esiet droša, jums vairs nav nekādu pazīmju no tā audzēja.'”

155 Tas ir Tas Kungs mūsu Dievs! Pateicības diena? Ak, pateicība Dievam par Jēzus Kristus dāvanu, to lielāko Dāvanu, kas vakar, šodien un mūžīgi ir tāda pati! Tā ir taisnība. Es neuzskatu, ka ir jāzvēr pie debesīm vai zemes, vai pie vēl kaut kā. Taču turēdams Bībeli pie savas sirds, un Dievs, kuru es mīlu, zina, ka katrs vārds šajā stāstā ir īstena patiesība. Pateicības diena! Bet es biju domājis, ka rītdien vai pēc dažām dienām man pat būs jāpamet šīs sanāksmes, lai aizbrauktu. Pat nevarēju apsolīt cilvēkiem, ka atbraukšu mājās uz Ziemassvētkiem, savu bērnu dēļ, lai atkal atvestu viņus mājās uz Ziemassvētkiem; ar drebošu sirdi domādams par to, ka mana sieva gaida operāciju ar audzēju greipfrūta lielumā. Un, lūk, kas notika.

156 Un pašā Dieva Vārdā ir teikts: “Saki, ko gribi, un tā tas notiks.”

157 Un es pateicu: “Tas audzējs ir prom. To vairs neatradīs.”

158 Un šodien tā nav. Un labākais ķirurgs un labākie ārsti no tā personāla Toskānā, Arizonas štatā; bet pirms dažām dienām tur bija liels, milzīgs, lūk, *šāds* audzējs. Un tas pats ārsts vispār nevarēja atrast no tā pat pēdas un uzrakstīja šādu slēdzienu, ka “Branhama kundzei it nekur nav nekādu audzēja pazīmju.”

159 Ak, pateicība Dievam! Man tā ir pateicības diena. Turklāt zināt, ka reiz tā sejiņa, ar kuru es reiz apprecējos, slava Dievam, reiz šīs vecuma nāvēģās pēdas pazudīs un mēs tur būsīm kā jaunībā un vairs nekad nenovecosim. Un šī Dieva dāvana caur Jēzu Kristu, Svētā Gara dāvana, kuru mēs tagad esam saņēmuši – lūk, kas mums to dod, šo enkuru.

160 Un paskatieties uz to šodien, draugi. Jūs runājat par pateicīgiem cilvēkiem. Mums ir jābūt vispateicīgākajiem no visiem cilvēkiem pasaulē. Neskaitot dziedināšanas, neskaitot visu to, kas notiek, kas tas ir? Tā ir absolūta pārliecība, ka tas pats Dievs, ar to pašu dabu, tas pats Uguns Stabs, tas pats Dieva eņģelis, tas pats Jēzus Kristus vakar, šodien un mūžīgi dara to pašu ar to pašu Spēku, caur to pašu Vārdu. Kāds gan tas ir enkurs dvēselei – stingrs un drošs! Lai Debesu Kungs Dievs jūs katru bagātīgi svētī.

Nolieksim mūsu galvas.

161 Kungs, es esmu tik pateicīgs, Kungs, ka es...es pat nezinu, ko pateikt. Es vienkārši nevaru to izteikt. Kad pirms brītiņa tika dziedāta tā himna un cilvēki dziedāja to dziesmu, man sirds vienkārši lēkāja no prieka. Un man sirdī atnāca šī liecība. Un tagad, Debesu Tēvs, Tu zini, ka visi tie notikumi ir patiesība. Tu zini, no manas sirds dziļumiem, ka arī šī ir patiesība. Man nav nekādu iemeslu, Kungs, stāstīt viņiem kaut ko, izņemot taisnību. Un es lūdzu, Kungs, lai šodien...lai mana sirds vēlas redzēt visus šos kristiešus, brāļus un māšas, kas ir sanākuši šeit, viņi ir mani brāļi un māšas

Kristus važās, priecājamies kopā ar mani pateicībā par to, ka manu dārgo pavadoni... [Pārtraukums magnetafona lentas ierakstā –Tulk.] ...pasaudzēji. [Pārtraukums magnetafona lentas ierakstā]...zeme slavē Dievu. Lai daba slavē Dievu! Lai visi, kas elpo, slavē Dievu un ir pateicīgi par šo brīnišķīgo laiku, kas mums ir.

162 Dārgais Debesu Tēvs, es redzu, tur sēž puisītis invalīdu ratiņos. Šeit ir arī citi slimie un ar vajadzībām. Un tā kā Tu esi mūsu dvēseļu glābšanas Dievs, tāpat Tu esi Dievs, kas dziedina visas mūsu kaites un slimības. Un Tu joprojām...ar šīm liecībām, ar vienu vai divām, kad to jau ir sakrājis tūkstošiem, ko Tavš pazemīgais kalps ir redzējis Tevi paveicam un darām, un nekad nav bijis kļūdas, it nekur. Un mēs zinām, ka Tu joprojām esi Jahve-Jire un ka Tu jau esi sagādājis Upuri dziedināšanai. Tas pats Dievs, kas aizvāca to audzēju no manas sievas sāna, Tu esi tieši tāds pats Dievs šeit Šrivportā, kāds Tu esi Toskānā; kaut arī tai laikā es atrados daudzas jūdzes, divi tūkstoši jūdzes tālu no viņas. Es lūdzu, Dievs, lai Tava svētā Klātbūtne piepilda šodien šo dievnamu ar dziedinošo Spēku, kas dziedinās šeit katru slimo, lai šīs pateicības svētības turpinātu skanēt pa visu valsti, Kungs, ka Tu esi tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Dāvā to, Mūžīgais Dievs.

163 Un tā, jūs, ļaudis, kas atrodaties šeit, uzlieciet rokas viens otram un lūdzieties. Savienojieties kopā ar ticības vienotību Dieva Klātbūtnē un atcerieties, ka katrs no jums ir privilģēts. Dievs iztiesās mani, vai es esmu sacījis jums patiesību vai nē. Vai tad kādreiz ir bijusi kāda kļūda, vai tad kādreiz es esmu pateicis jums un tas nepiepildījās?

164 Kā Samuēls pateica tajā reizē, kad viņi grasījās iecelt ķēniņu, Saulu. Viņš sacīja: “Vai es kādreiz esmu sacījis jums Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu piepildījies? Vai es kādreiz esmu prasījis jums jūsu naudu manam uzturam?” “Nē, Samuēl, bet mēs vienalga gribam ķēniņu. Mēs vienalga gribam mūsu zemes ķēniņu.” Bet Samuēls zināja, ka viņu ķēniņš ir Dievs.

165 Es runāju jums šajā rītā, draugi, aicinu jūs būt par lieciniekiem: vai jūs kādreiz esat redzējuši, ka kaut reizi šī Dieva dāvana būtu pievīlusī, ko mēs lasām šajā rītā? It nemaz. Tas ir Jēzus Kristus, un tas nevar pievilt. To ir pierādījusi zinātne. Draudze to zina. Un tieši tagad Viņš ir šeit, tieši šajā minūtē. Viņš ir šeit. Un vienīgais, kas pietrūkst, ir tas, lai jūsu ticība paņem to Vārdu un svaida To jums, un Viņš jūs dziedinās.

166 Un, uzlikdami rokas viens otram, sauciet uz Dievu no visas sirds un sakiet: “Kungs Dievs, debesu un zemes Radītāj, Tu vari apturēt vētru, Tu izdarīji to pirms diviem tūkstošiem gadu un Tu dari to atkal tagad. Un apturi manu slimību. Padari mani veselu. Un es pateicos Tev no visas sirds, Visuvarenais Dievs.

Liecība

(Testimony)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja ceturtdienas rītā 1963. gada 28. novembrī Šrivportā, Luiziānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-1128M ilgst 1 stundu un 5 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.